No. 280

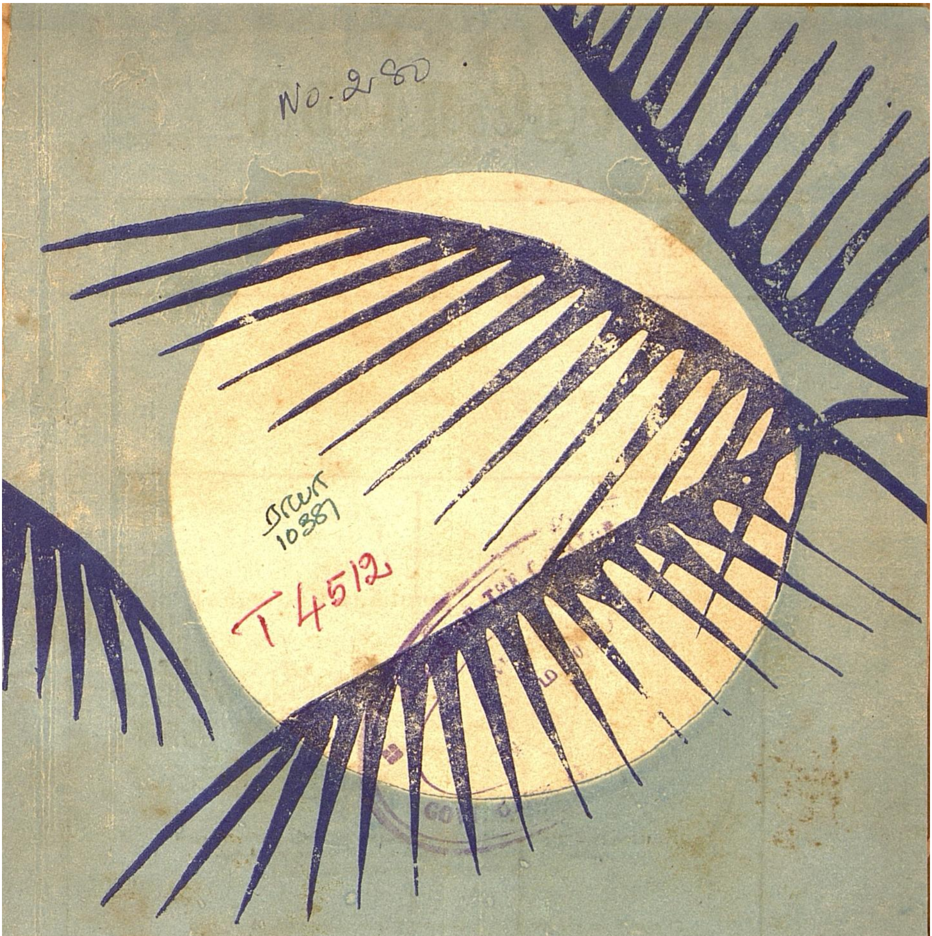

T 4512

தேனோலை

பதிப்பாசிரியர்:
கொடுமுடி சண்முகப் பிரகதம்

தேனோலை - 27

தேனோலை

இதழ் 27 சனவரி 1981

பதிப்பாசிரியர்

கொடுமுடி. சண்முகப் பிரகதம்

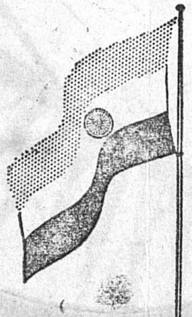

நெஞ்சார்ந்த குடியரசு நாள் வாழ்த்துக்கள்

1950 ஜனவரி 26 அன்று இந்திய மக்கள் ஒரு மதச்சார்பற்ற சமதர்ம ஜனநாயக குடியரசு ஆதிக்கத்திற்கு அடிக்கல் நாட்டினர்கள். கடந்த 31 ஆண்டுகளில் நமக்குப் பெருமை சேர்க்கும் சாதனைகள் பல புரிந்திருக்கிறோம்

- ஜனநாயகத்தை வலுமிக்க அடிக்கல் மீது அமைத்திருக்கிறோம்
- தீராத உணவுப் பற்றுக்குறையைக் கடந்தேறியிருக்கிறோம்
- தொழில் துறையில் மிகச் சிறந்த நாடுகளில் ஒன்றாகத் தலையெடுத்திருக்கிறோம்
- அறிவியலும் தொழில் நுட்பவியலிலும் தலையாயதோர் இடம் பெற்றிருக்கிறோம
- வெளிநாட்டுத் தாக்குதல்கள் மூன்றை முறியடித்திருக்கிறோம்
- பல நாடுகள் கூடும் அரங்குகளிலே நம் குரலும் செல்கிறது

இருந்தும் மக்களின் வாழ்க்கைத் தரத்தை உயர்த்துவதற்கும், குறைவற்ற சரிசமமான நீதியை எல்லோருக்கும் உறுதிப்படுத்துவதற்கும் செய்ய வேண்டியது இன்னும் பல இருக்கிறது

இதைச் செய்வதற்கு நாட்டு ஒற்றுமை உணர்வு தரும் வலிய பாசத்தால் தான் முடியும்.

முன்னேற்றமும் இடையூறற்ற பாதுகாப்பும் நிலைக்க நாட்டின் ஒருமைப்பாடு உணர்வைத் திடப்படுத்துங்கள்,
மதச் சார்பற்ற ஊக்கங்களை வலுப்படுத்துங்கள்

davp 80/531

குன்றுடையான் கரடு

அமைவு

கரூரிலிருந்து அரவக்குறிச்சி செல்லும் வழியில் நான்காவது கிலோமீட்டர் கல்லிலிருந்து செட்டிபாளையம் என்ற ஊருக்குத்தனிச் சாலை பிரிகின்றது. அதில் சுமார் நான்கு கிலோமீட்டர் தொலைவில் செட்டிபாளையம் என்னும் சிற்றூர் அமராவதி ஆற்றின் வலது கரையில் அமைந்துள்ளது. இவ்வூரைத் தாண்டிச் சுமார் 600 மீட்டர் இட்டேரிப் பாதையில் சென்றால் ஒரு சிறு கரடும் அதன்மீது ஒரு கோயிலும் காட்சி தரும். நீதிபதி கைலாசம் அவர்களின் துணைவியார் திருமதி சௌந்தரா கைலாசம் இந்தச் சிற்றூரான செட்டிப் பாளையத்தைச் சேர்ந்தவராவார்.

காட்சி

அரவக் குறிச்சிச் சாலையில் வரும்போதே இக்குன்றும் கோயிலும் காட்சி தருகின்றது. இக்குன்றில் இரண்டு கோயில்கள் உள்ளன. ஒன்று சிவன் கோயில். கருவரையும் ஒரு மண்டபமும் கொண்ட சிறிய கோயில். கோயிலின் முன்னால் நந்தி மண்டபமும் தனியாக நான்கு தூண்களில் அமைந்த தளத்துடன் காணப்படுகிறது. கருவறையின் மீதுள்ள விமானம் சற்றேபெரியதாக உள்ளது. கோபுரப் பொம்மைகள், ஆங்காங்கு பொக்கையாக உள்ளது.

சிவன் கோயிலின் வலதுபக்கம் சற்றே பின் தள்ளி இன்னொரு கோயில் உள்ளது. அது திருகாமகோட்டமாக இருக்கலாம். அம்மனும் இல்லை, பூசையும் இல்லை. அதற்கும் விமானம் உள்ளது.

இடது பக்கம் மிகச்சிறிய கொட்டகை போன்று ஒரு மண்டபம் பழுதுபட்ட நிலையில் உள்ளது. மடப்பள்ளியாகப் பயன்பட்டிருக்கலாம்.

சிவ்ன் கோயிலின் பின்னே ஒரு மரத்தடியில் பெரிய விநாயகர் ஒன்றுள்ளது.

பெயர்

சுற்றுவட்டாரத்து மக்கள் இதைக்''குண்ணுடையாக்கவுண்டன் கரடு'' என்று செல்லுகிறார்கள். குன்றுடையான் என்பதன் மரூஉ வடிவமே குண்ணுடையான். கொங்கு நாட்டின் புகழ்மிக்க நாட்டுப் பாடலான கள்ளழகர் அம்மானையின் கதைத் தலைவர்களான பொன்னர், சங்கர், நல்ல தங்காள் ஆகியோரின் தந்தையார் குன்றுடையாக் கவுண்டர் ஆவர். அவரது மனைவி தாமரை நாச்சியார். இந்தக் கரட்டிற்கும், கோயிலுக்கும் குன்றுடையாக் கவுண்டருக்கும் எந்தத் தொடர்பும் இல்லை.

கோயிலில் பூசை செய்ய வந்த பார்ப்பன இளைஞன் இதைக் ''குண்டலீசுவரர்'' கோயில் என்கிறார். குன்றில் உள்ள ஈஸ்வரர் என்பதன் மருவிய வடிவமே குண்டலீசுவரர் எனக் கொள்ளலாம்.

கல்வெட்டுகள்

1. இக்கோயிலில் நான்கு கல்வெட்டுகள் காணப்படுகின்றன. நந்திமண்டபத்தில் ஒரு சிறு தனிக்கல்லில் ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது. இதன் எழுத்துக்கள் சற்றே திருந்திய வடிவில் உள்ளன. சுமார் 14ம் நூற்றாண்டில் எழுதப்பட்டிருக்கலாம். இது தனிக் கல்லாதலால் இடம் மாறியிருக்கலாம்.

2. (ஆண்டவனுக்கு) வலதுகைப் பக்கத்தில், கருவறையின் வாயில் நிலையில் ஒரு கல்வெட்டு உள்ளது. வீரபாண்டியன் காலத்துக் கல்வெட்டு, வீரசோழ மண்டலத்து, வெங்கல நாட்டு என வருகிறது.

3. வலப்பக்கத்து கருவறை வாயிலின் முன் ஒரு சிறு விநாயகர் உள்ளது. விநாயகரின் அடியில் பாவப்பட்ட தளக்கல்லில் ஒரு கல் வெட்டின் பகுதி உள்ளது. விநாயகரை நகர்த்தி வைத்து விட்டுப் படி எடுக்கலாம்.

4. மடப்பள்ளிக்கருகில் சிறு மதில் சுவரின் பகுதி காணப் படுகின்றது. கருங்கல்லும், சல்லி மண்ணும் கொண்டு கட்டப்பட்ட மதில். அதில் உள்ள கல்லில் ஒரு கல்வெட்டின் பகுதி தெரிகின்றது. அது தமிழ் வட்டெழுத்தாக மாறத் தொடங்கிய காலமாகத் தெரி கின்றது. சுமார் கி. பி. மூன்று அல்லது நான்காம் நூற்றாண்டாக இருக்கலாம்.

நடுகற்கள்

கரட்டின் வடக்கு அடிவாரத்தில் மூன்று நடுகற் சிலைகள் தரையில் மல்லாந்து கிடக்கின்றன. அதில் இரண்டு சிலைகளின் ஒளிப்படத்தைக் காணலாம். சிலைகள் சுமார் ஐந்தரை அடி உயரம் உள்ளன. இடது கையில் வில்லும், வலது கையில் அம்பும் உள்ளன, இடையில் குத்தீட்டி உள்ளது. தலையில் கொண்டை காணப்படுகின்றது. ஒளிப்படத்தை கண்ணுற்ற தொல்லியல் துறை இயக்குநர் திரு. இரா. நாகசாமி அவர்கள் சிலைகள் மிகவும் தொன்மையானவை என்று கருத்து தெரிவித்தார்கள். இக்கோயிலிலுள்ள எல்லாக் கல்வெட்டுக்களையும் படி எடுக்கவும், நடுகற்களைப் பற்றிய தகவல் திரட்டவும் ஆணையிட்டுள்ளார்கள்.

முடிவு

பண்டைச் சேரர் தலைநகரான கருவூருக்கு மிக அருகில் உள்ளது. அமராவதி ஆற்றின் கரைமேல் உள்ளது. சிவன் கோயிலில் நடுகற் சிற்பங்கள் உள்ளன. தமிழுக்குப் பிந்திய கல்வெட்டு எழுத்துக்கள் காணப்படுகின்றன. எழுத்துள்ள கற்கள் தாறுமாறாக உள்ளன. பண்டு பீடும் பெருமையும் நிறைந்திருந்த கோயில் பனிரண்டாம் நூற்றாண்டில் திருத்தியமைக்கப்பட்டுள்ளதென்று கொள்ளலாம்.

கொங்கு 3/75

கருங்கல் பணிகள்

தமிழகத்துக் கோயில் வரலாற்றில் பல்லவ பெருமன்னர்களுக்குத் தனி இடம் உண்டு. தற்போது நின்று புகழ் பரப்பும் தொன்மை யான கோயில்கள் பல்லவர் காலக் கோயில்களே. அதற்கு முன்னால் ஆண்ட மன்னர்களின் கோயில்கள் ஏதும் தற்போது இருப்பதாகத் தெரியவில்லை.

பல்லவப் பெருமன்னர்களில் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதி யிலும் ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்திலும் வாழ்ந்த மகேந்திர வர்மன் தலையானவன். பல குடைவரைக் கோயில்களையும், கருங் கல் கட்டுக் கோயில்களையும் நாட்டுக்களித்த பெருமை அவரையே சாரும். அத்தகைய கோயில்களில் தொண்டை நாட்டில் உள்ள மண்டகப்பட்டு என்னும் ஊரில் உள்ள கோயில் தனிச் சிறப்பு உடையது. அக்கோயிலில் அவன் பொறித்த கல்வெட்டு ஒன்று உண்டு. தமிழ்நாட்டுக் கிரந்த எழுத்தில் பொறிக்கப்பட்ட வட மொழி கல்வெட்டு அது.

அதன் வாசகம் வருமாறு:

ஏதத்தனிஷ்டகம் அதருமம் அலோகம்
அசுதம் விசித்ரசித்தேன நிருமாபிதம் நிருபேண
பரம்மேசுவர விஷ்ணு லக்ஷ்தா யதனம்

இதன் பொருள்:

விசித்திரசித்தனான நான் இங்கு சிவன், திருமால், பிரும்மா விற்கு மரம், உலோகம், செங்கல் இல்லாமல் கோயில் அமைத் துள்ளேன் என்பதாகும்.

இக்கல்வெட்டு தமிழகத்தின் கட்டடக் கலை வரலாற்றில் மிகவும் முதன்மையானதாக அமைந்துள்ளது. பல கருத்துக்கள் இதனடிப் படையில் உலவுகின்றன.

அவற்றுள் தலைமையானது பயன்படு பொருள்களின் காலம் பற்றியது. உலோகம், மரம், செங்கல் இன்றி கோயில் அமைத்தேன்

என்று கூறுவதால் மகேந்திரவர்மன் காலத்திற்கு முன்னால் தமிழகத்தில் கருங்கல் கோயில்கள் இல்லை என்ற பொருள் கொள்ளப்படுகிறது. அதற்கு ஆதரமாக, இதுவரை அத்தகைய பழங்கோயில்கள் ஏதும் தமிழகத்தில் காணாமை சுட்டிக் காட்டப்படுகிறது. இதுவரை தமிழகத்தில் நடைபெற்றுளள அகழ்வாராய்ச்சிகள் எதிலும் கருங்கல் பணிகள் ஆறாம் நூற்றாண்டிற்கு முந்தியதாகக் கிடைக்கவில்லை.

இக்கூற்றினை ஆராயலாம்.

ஓற்றைக் கற்களில் குகைகள் வெட்டி கோயில் அமைக்கும் பாணி மகேந்திரவர்மன் காலத்தில் பெருவழக்காக காணப்படுகிறது. மகேந்திரவர்மனது காலம் கி.பி. ஆறாம் நூற்றாண்டின் இறுதியும், கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கமும் ஆகும்.[1]

மகேந்திரவர்மனுக்கு முன்னரே குகைத்தளி அமைக்கும் பழக்கம் பாண்டியர்களிடையே இருந்து வந்துள்ளதாகத்தெரிகின்றது. அந்த வகையைச் சேர்ந்தது பிள்ளையார்பட்டி குகை ஆகும். இக்குகையில் உள்ள எழுத்துக்களின் அமைதி கொண்டு இந்தக் குகை கி.பி. ஐந்தாம் நூற்றாண்டின் இறுதி அல்லது ஆரும் நூற்றாண்டின் தொடக்கமாக இருக்கலாம் என்று அறிஞர்கள் கருதுவர்.[2]

தமிழகத்தில் ஏராளமான இயற்கைக் குகைத்தளங்கள் கண்டுபிடிக்கப்பட்டுள்ளன. சமண முனிவர்கள் ஒதுங்கி வாழ்வதற்கேற்ற இடமாக அவை இருந்துள்ளன. கி.மு. இரண்டரம் நூற்றாண்டிலிருந்து அத்தகைய குகைகள் புழக்கத்திலிருந்துள்ளன. அங்கு கல்லில் படுக்கைகள் செதுக்கப்பட்டு, நன்றாக தேய்த்து வழவழப்பாக்கப்பட்டிருந்தன. படுக்கையில் தலையணை போன்றும் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. அமர்ந்தே வழிபடும் இருக்கைகளும் செதுக்கப்பட்டிருந்தன. சில இடங்களில் மழை நீர் நேராக வழிந்து குகைக்குள் வராமல் தடுக்க தாரை அணிகள் வெட்டப்பட்டிருந்தன தமிழகத்தில் கருங்கல்லில் வேலை செய்யும் தொழிலாளர்கள் இருந்தமைக்கு இவை சான்று பகிர்கின்றன. இயற்கைக் குகைத் தளங்களில் குறிப்பிடத்தக்கன கருவூரை அடுத்துள்ள ஆறுநாட்டார் மலைக் குகை, மதுரையை அடுத்துள்ள ஆணைமலைக்குகை, மீனாட்சிபட்டிக்குகை முதலியன.

கருங்கற் பணிகள் பற்றிய குறிப்புகள் பல சங்க இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. ஆறுகளின் குறுக்கே அவைகள் கட்டப்பட்

டிருந்தன. அவை கல்லால் ஆனவை. கற்சிறை என்ற பெயரால் அவை குறிப்படப்பட்டன.[3] கலிங்கல் என்றும் அழைத்தனர்.[4] பெருஞ்செல்வர்களின் வீட்டில் வாய்க்கடை கல்லிடித்து இயற்றிய தாம்[4] கல்லிடித்தியற்றிய இட்டுவாய்க் கிடங்கின் நல்லெயில் உழந்த செல்வர்த் தம்மில்' என வருதல் காண்க. கல் பொளித்தல் நன்கு தெரிந்த கலையாக இருந்துள்ளது[5] சாளரங்கள் கருங்கல்லால் ஆனவை.[6]

பூம்புகாரி அருகர்ல் வணங்கிய வான்பெருமன்றம், இலங் கொளிச் சிலாதலம் எனப்பட்டது. இது முழுக்கக் கருங்கல்லால் கட்டப்பட்டதென உணரலாம்.[7] கல்மண்டபம் ஒன்றின் குறிப்பும் காணத்தக்கது. நிழல்கால் நெடுங்கல் நின்ற மன்றம் எனத் தெளி வாகக் குறிப்பிடப்படுகிறது.[8] உயரமான கல் தூண்களில் அமைக்கப் பட்டதால் தூண்களின் நிழல் நன்கு தெரிகிறது. சக்கரவாளக் கோட்டத்தில் 'நிறைக்கல் தெற்று' இருந்ததாகவும் மணிமேகலை கூறுகிறது.

எனவே சங்க காலத்தில் கருங்கல் பணி இல்லையெனக் கூற முடியாது. இதுவரை கிடைத்துள்ள அகழ்வாராய்ச்சிகளில் அத் தகைய பணிகள் ஏதும் கிடைக்க வில்லை என்று கோடலே பொருந்தும். மன்றங்கள், பெருங்குடி மக்கள் வீடுகள், ஆற்றிடையே கலிங்கு முதலானவை கருங்கல் பணிகளில் குறிப்பிடத்தக்கவை.

பல்லவர் காலத்தில் அதற்குப் பின்னால் கட்டிய கருங்கல் கோயில் அத்தனையும் இன்று நிலைத்து நிற்கின்றன என்று சொல்ல இயலாது. அழிந்து போனவை ஏராளமாக இருக்கும். அதே போல அதற்கு முன்னாலும் அமைந்த கருங்கல் பணிகளும் அழிந்து பட்டிருக்கலாம். மேலும் அகழ்ந்து காணும் ஆராய்ச்சிகள் தொடரத் தொடர அத்தகைய கருங்கல் கட்டடங்கள் கிடைக்கும் என எதிர் பார்க்கலாம்.

---

1. செங்கம் நடுகற்கள் தமிழகத் தொல்லியல் துறை வெளியீடு
2. கொங்கு 3 ஆம் தொகுதி, பக். 96 இரா. நாகசாமி, பிள்ளையார்பட்டி
3. மதுரை. 725
4. சிலப். 1346 (10:81)
5. மதுரை. 731
6. மதுரை. 482
7. மணிமே. 371 (4:53)
8. சிலப். 1280-90 (10:15-25)

சிற்பக் கலைகள்

பண்டைப் பொறியியல் நூல்கள், சிற்பக் கலையும் உள்ளடக்கி யவையாகும். உயிரோட்டமுள்ள சிற்பங்கள் செய்வதில் சங்க காலம் பெருஞ்சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. மண், மரம், சுதை, கல், பளிங்கு இவற்றால் சிற்பங்கள் செய்யப்பட்டன.

அறிவு குறைந்து எழில் நிறைந்த மக்கள் மண்மான் புனையும் பாவையை ஒத்ததென்கிறர் வள்ளுவர்.[1] கோயில்களிலெல்லாம் தெய்வப் படிமங்கள் வைத்து வணங்கப்பட்டன. திருமாலின் நின்ற திருக்கோலம், அரவணைப் பள்ளிக் கோலம் பெருவழக்காக இருந் ததை முன்னரே கண்டோம். விளக்குகள் பல பாவை உருவில் திகழ்ந்ததையும் கண்டோம்.

படிமங்கள் செய்வதில் கைதேர்ந்த கலைஞர்கள் இருந்தனர். ஆடவரின் அழகைக் கூறும்போது, வல்லான் இயற்றிய பாவை போன்றிருந்ததாகக் கூறுவது புலவர் வழக்கம்.[2] புகார் நகரில் ஒரு தெருவில் மண்ணீட்டாளர் வாழ்ந்தனர்.

தேர், சகடம், வண்டி, கட்டில், இருக்கை முதலியன செய்தலும் மனை நூலின் உட்பிரிவாகவே கருதப்பட்டன. அரசரது அமளிகள் பற்றியும், அந்தப்புரக் கட்டில்கள் பற்றியும் அறிவோம்.

தச்சர்கள் இளம் வயதிலிருந்தே தம் மக்களைத் தொழிலில் நன்கு பழக்கி வைத்தனர். ஓடாத பொம்மைத் தேர் செய்து விளை யாடியவர்கள் பின்னர் பெருந்தச்சர்களாகின்றனர்.[3] சிவிகை, பாண்டில், அமளி முதலியன பொலிவோடு அமைக்கப்பட்டன.[4] தேரின் உடலில் மணிகளைக் கோர்த்து அணி செய்வது வழக்கம். அவை நாவசைத்து இனிய ஒலிகளை எழுப்பும்.[5] மாட வீதிகளில் தேர் ஓடுவது, முகிலை கிழித்துச் செல்லும் நிலவு போல ஒரு புலவருக்கு காட்சி அளிக்கின்றது.

சகடம் ஒன்றின் விரிவான விளக்கத்தைப் பெரும்பாணாற்றுப் படையால் அறியலாம்.[6] திரண்ட வட்டையில், ஆரக்கால்கள் செறுகி அமைக்கப்பட்ட சக்கரங்கள். முழு மரத்தில் கடைந்தெடுக் கப்பட்ட கும்பங்கள், மத்தளம் போன்றுள்ளன. கணைய மரங்களா லான கை என்னும் பார். மேலே ஆரைப் புல்லாலான கூண்டு அமைக்கப்பட்டுள்ளது. இக்குறிப்புகள் தேர், சகடம் முதலியன அமைக்கும் திறப்பாட்டைக் காட்டுகின்றன.

---

1. நுண்மாண் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம்
   மண்மாண் புனைபாவை அற்று. (திருக்.)
2. மதுரை. 723 & 4.
3. பெரும்பாண். 248.
4. சிலம்பு. 2238 (14:126)
5. அகம். 4. 'மணிநாவார்க்க மாண்வினைக் தேர்'.
6. பெரும்பாண். 46-50.

நான்காவது உலகத் தமிழ் மாநாடு

இலங்கை

1974 ஆம் ஆண்டு சனவரி மாதம் மூன்றாம் தேதி காலை 10 மணி அளவில் மாநாடு தொடங்கப் பெற்றது. யாழ்ப்பாணம் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் விழா நடைபெற்றது. அரசியல் தலைவர்கள் யாருமின்றி அறிஞர்களே பங்கேற்றனர். வணக்கத்திற்குரிய தனிநாயக அடிகளாரும், பேராசிரியர் சு. வித்யானந்தன் அவர்களும், முன்னிற்று நடத்தி வைத்தனர்.

3, 4, 5, 7, 8 தேதிகளில் காலையில் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் பொதுக் கருத்தரங்குகளும், மாலையில் றிம்மர் மண்டபத்தில் (Trimmer Hall) நான்கு பகுதிகளாக ஆய்வுக் கூட்டங்களும் நடைபெற்றன. சமுதாயம், இலக்கியம், மதமும் மெய்ப்பொருளும், மொழியியல், அறிவியலும் நுட்பஇயலும், தொல்லியலும் மாந்தவியலும் ஆகிய தலைப்புகளில் ஆய்வுக் குழுக்கள் நடைபெற்றன. சுமார் 110 கட்டுரைகள் வரப்பெற்றன. எழுபதுக்கும் மேற்பட்ட கட்டுரைகள் படித்து ஆராயப்பட்டன.

இலங்கை அறிஞர்கள் பெருத்த அளவு கலந்து கொண்டு அந்நாட்டு கலை, இலக்கிய, மொழி வரலாறு பற்றிய ஆய்வுரைகள் தந்தனர். ஈழத்திற்கு அடுத்தபடியாக இந்தியாவிலிருந்து தான் அதிகம் பேர் பங்கு பெற்றனர்.

சென்னை அழகப்பர் நுட்பவியல் கல்லூரி மின்னியல் பேராசிரியர் திரு. இரா. கணேசன் தமிழ்நாடு பொதுப்பணித்துறை உதவிப் பொரியாளர் கொடுமுடி ச. சண்முகன், 'கொங்கு' இதழின் ஆசிரியர் புலவர் செ. இராசு 'கொங்கு' இதழின் பதிப்பாளர் திருமதி ச. பிரகதம் இலயோலா கல்லூரிப் பேராசிரியர் வணக்கத்திற்குரிய தந்தை இராசமாணிக்கம் மதுரைப் பல்கலைக் கழக தமிழ்த்துறைத் தலைவர் முத்துச் சண்முகனார் ஆகியோர் தமிழ் நாட்டைச் சேர்ந்தோர். உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் திரு. இரா. சனார்த்தனம் பார்வையாளராக அவ்வப்போது கலந்து கொண்டார்.

மேலும் தில்லியிலிருந்து டாக்டர் சாலை இளந்திரையன், திருமதி சாலினி இளந்திரையன், மோசூர் வாசுகி அம்மையார், இரவீந்தர்

குமார் சேத்தி (இந்தி பேசுபவர்), பெங்களூரிலிருந்து தமிழ் சங்கத் தலைவர் திரு. நீலகண்டன், கோவாவிலிருந்து திரு. ரேனதாதேசா அவளுடைய மகள் ஆகியோர் வந்து கலந்து கொண்டனர். ஆக இந்தியப் பிரதிநிதிகள் 13 பேர் வருகை தந்தனர்.

பங்கு பற்றுவோர் ரூ.250 அல்லது 10 பவுன் கட்ட வேண்டும். பார்வையாளர் கட்டணமும் ரூ250 ஆக இருந்ததை ரூ 100 ஆகக் குறைத்துவிட்டனர்.

இதில் ஒரு குழப்பம் நிலவியது. 10 பவுன் இந்திய ரூபாய் 191க்குச் சமம். பின் இந்தியர்களிடம் ஏன் 250 வாங்குகிறார்கள் என்ற ஐயம் நிலவியது. இலங்கை அரசாங்கம் வெளிநாட்டுச் செலாவாணியை அதிகம் பெறுவதற்காக வெளிநாட்டு நாணயத்திற்கு 65 சதவிகிதம் கூடுதல் தொகை அளிக்கின்றது. அதனால் இலங்கையில் 10 பவுன் மதிப்பு சுமார் 252 ரூபாய் ஆகின்றது.

மாநாட்டை கொழும்பில் நடத்தவேண்டும் என்று ஒரு சாரரும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்த வேண்டும் என்று ஒரு சாரரும் கருதினர். அரசாங்கத்தில் உள்ளோர் எல்லாம் கொழும்பிலேயே நடக்க வேண்டும் என்று பிடிவாதம் பிடித்தனர்.

கொழும்பிலே நடத்தினால் தமிழ் மக்களுக்கு இம்மாநாடு பற்றித் தெரியாமலேயே போய் விடலாம். உதவி செய்யப் போதுமான தமிழர்கள் கொழும்பில் இல்லை. சிங்கள மக்களின் நடுவில் உயிரற்றதாக மாநாடு அமைந்து விடும் என மாநாட்டு அமைப்பாளர்கள் கருதினர். முழுவதும் தமிழ் மக்கள் நிரம்பி வாழும் யாழ்ப்பாணத்தில் நடத்துவதே சிறந்ததென்று முடிவுசெய்து வெற்றிகரமாக நடத்திக்காட்டினர்

இலங்கை அரசில் குமாரசூரியர் என்பவர் தமிழர். அவர், உட்பட அனைவரும் எதிர்ப்புக் காட்டினர். மாநாட்டுப் பிரதிநிதிகளின் பெயர்ப் பட்டியலை அமைப்பாளர்களிடம் பெற்று எல்லாத் துறைமுகங்களிலும் விமான நிலையங்களிலும், தந்து அவர்கள் எந்த வழியிலும் உள்ளே நுழையாமல் தடுத்தனர்.

லண்டனில் வாழும் திரு. தில்லைநாயகம் என்ற மின்னியல் பொறியாளர், கொழும்பு பண்டாரநாயகா விமான நிலையம் வந்து சேர்ந்ததும் பலவந்தமாக அதே விமானத்தில் ஏற்றி ரசியாவுக்கு அனுப்பப்பட்டார். வாசிங்டனைச் சேர்ந்த திரு. சிப்மன் இந்தியாவுக்குத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டார். மேலும் மூன்று பேர் இது போலத் திருப்பி அனுப்பப்பட்டனர்.

இதன் பின்னர் அமைப்பாளர்களில் ஒருவரான கோ. மகாதேவா (இவர் ஒரு பொறியாளர்) தலைமை அமைச்சரைச் சந்தித்துப் பேசிய பின்னர் எல்லா நாட்டிலும் விசா வழங்கினர். அதனால் சுமார் 30 பேராவது வெளி நாட்டினர் கலந்து கொள்ள முடிந்தது.

எந்த அளவுகோலுக்கும் அடங்காதது மக்கள் ஆதரவே ஆகும். மூன்றாம் தேதி நடக்கும் மாநாடு டிச. 31 ஆம் தேதிதான் உறுதிப் பட்டது. அந்த மூன்று நாளில் எல்லா ஏற்பாடுகளும் விரைந்து அமைக்கப்பட்டன. முதல் நாள் திரு. கணேசன் அவர்களும் நானும் சென்றதும் மக்கள் எங்களைச் சூழ்ந்து கொண்டு தமிழ் நாட்டு மக்களின் நலம் விசாரித்தனர். தாய்த் தமிழ் நாட்டு மக்களிடம் அவ்வளவு பற்று. பெறும்பாலானோர் கேட்ட கேள்வி; 'கருணாநிதி வரவில்லையா? எப்போது வருவார்? இன்று வருவாரா? கண்ண தாசன் வருவாரா?' என்பதாகும்.

மக்கள் மகிழ்ச்சி வெள்ளம் பெருக்கெடுத்து ஓடியது. வீடு தோறும் அலங்காரம் செய்யத் தொடங்கினர். இறுதிநாள் வரை செய்து கொண்டே இருந்தனர். எல்லா வாகனங்களிலும் வீடு களிலும் உலகத் தமிழ் மாநாட்டுக் கொடிகள் பறந்தன. மஞ்சள் வண்ணத்தில் கருப்பில் அச்சிட்ட கொடிகள் புதுப்பொலிவைத் தந்தன. தென்னங் குருத்தோலைத் தோரணம் எல்லா வீடுகளிலும் கட்டப்பட்டன.

கடை வீதிகளில் போட்டா போட்டியாக அலங்காரக் கோபுரங் கள் அமைக்கப்பட்டன. முருகன், வினாயகர், சிவன் அட்டைகள் 30 அடி உயரம் வரை நிறுத்தப்பட்டன. மின் விளக்கு வரிசைகள் ஏராளம். எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக இதுவரை உலகமே கண்டிராத வகையில் முழுத் தென்னை மரங்கள், பனை மரங்கள், பாக்கு மரங் கள் மூங்கில் மரங்கள் மா மரங்கள், வெட்டிக்கொண்டு வந்து தெரு முழுக்க 20 அடி இடைவெளிகளில் நட்டு வைத்தனர். பனை மரங் களில் முழு வாழைத் தார்களைக் கட்டி வைத்தனர். பலூன்களை ஊதிக் கட்டினர். தெருவெல்லாம் சோலைகளாகக் காட்சி அளித்தன. வீடுகள் தோறும் கோலம் போட்டு வைத்தனர். யாழ்ப் பாண நகரத்தில் மட்டுமல்லாது குடாநாடு முழுவதும் தொலைதூரப் பகுதிகளிலும் அலங்காரம் செய்து வைத்தனர்.

வெறும் தோரணங்களும், வாழை மரங்களும் இரண்டு நாளில் வாடிவிடும் என்பதால், எட்டுநாளும் தாங்கும் வகையில் முழுமரங் களை நட்டு வைத்தனர்.

ஞாயிற்றுக்கிழமை குடாநாட்டு ஊர்கள் அனைத்துக்கும் அழைத்துச் சென்று காட்டினர். எல்லா ஊர்களிலும் எல்லா வீடு களிலும் பூரண கும்ப மரியாதை, நாதசுரம் முழங்க ஊர் வீதிகளில் அழைத்துச் சென்றனர்: கொழுகட்டை, சீடை, பிட்டு போன்ற பண்டையத் தமிழ் பலகாரங்களும், இளநீரும் தந்து திணற அடித் தனர்.

ஆறுமுக நாவலர் வாழ்ந்த நல்லூர், சங்கிலி மன்னன் ஆண்ட சங்கிலித்தோப்பு, காங்கேசன் துறை 'சீமேந்து' தொழிற்சாலை முதலியன இடங்களுக்கு சென்று பார்த்தோம்.

மேலை நாட்டு அறிஞர்களை மட்டும் ஓட்டல்களில் தங்க வைத் தனர். இந்திய நாட்டாரை யாழ்ப்பாணத்து நகரப் பெருமக்கள் தத்தம் வீடுகளிலேயே தங்க வைத்துக் கொண்டனர்.

சீமாசில்க் இன்டஸ்ட்ரீஸ் அதிபர் திரு. குணரத்னம் அவர்கள் வீட்டில் தங்கும் பேறு எங்களுக்குக் (கொடுமுடி ச. சண்முகன், ச. பிரகதம்) கிடைத்தது. அவரது துணைவியார் ராணி அம்மை யாரும், செல்வங்கள் ரோசன், நீனா, செல்வி கிரசாந்தி ஆகியோரும் எங்களை அன்பால் திணற அடித்துவிட்டனர்.

புதிதாகக் கட்டப்பட்ட மிகப்பெரிய நவீனமான வீட்டில் தங்களின் அறையை எங்களுக்கு அளித்தனர். நாளும் விதவிதமான புலால் உணவு வகைகளால் எங்களைத் திணற அடித்தனர்.

திரு. கணேசன், புலவர் இராசு இருவரும் வழக்கறிஞர் விசுவ நாதன் அவர்களின் வீட்டில் தங்கினர், அன்பு மழையால் அவர் களும் நனைந்தனர்.

இம்மாநாடு யாழ் நகரில் நடக்கக் கூடாதென்பதில் யாழ் நகர மேயரும் முன்னின்றார். திரு. அல்பிறட் துரையப்பா என்பது அவரது பெயர். அரசாங்கம் விசா வழங்க அனுமதித்ததும், வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மாநாடு நடைபெற அனுமதி அளித்துவிட்டு, இந்தியா வந்து விட்டார். எட்டாம் தேதி திரும்ப வந்து மாநாட்டுப் பிரதிநிதி களுக்கு ஒரு மாநகர வரவேற்பு அளித்தார். உள்ளன்பு இல்லாத விருந்தாகையால் வெளி நாட்டார் யாரும் அதில் கலந்து கொள்ள வில்லை.

இறுதிநாள் ஊர்வலம் மககளே ஏற்பாடு செய்து கொண்டனர். நூற்றுக்கு மேற்பட்ட அலங்கார ஊர்திகள் இடம் பெற்றன. ஈழத்தை ஆண்ட மன்னர்கள், புலவர்கள், வள்ளல்கள், ஊர்திகளில் இடம் பெற்றனர்.

அறிஞர் அண்ணாவின் படம் கொண்ட ஊர்தி ஒன்றும் இடம் பெற்றது. வல்வெட்டுத் துறையிலிருந்து அமெரிக்கா சென்ற பாய்மரக் கப்பலின் மாதிரி ஒன்றும் இடம் பெற்றது.

அன்று இடையிடையே பெருமழை பெய்தது இடையூறாக இருந்தது. அடாது மழை பெய்து ஊர்வலம் இடை யறாது தொடர்ந்து இறுதி நிலையை அடைந்தது. ஈழத்து இளைஞர்களின் உறுதிக்கு இதுவே எடுத்துக்காட்டு.

இந்த ஊர்வலத்தின் போது மின் கம்பி அறுந்து வீழ்ந்து இருவர் இறந்தனர்.

தமிழ் மாநாட்டை அரசியல் உணர்வை வளர்க்கப் பயன் பயன்படுத்தி விடுவார்களோ என்பதே ஈழத்து அரசின் கவலையாக இருந்தது. அவர்களே வியத்தக்க அளவில் அரசியல் கலப்பே ஏதுமின்றி மாநாடு நடைபெற்றது மாபெரும் வெற்றியாகும். தமிழ்த் தலைவர்கள் யாரும் கருத்தரங்கு நடக்கும்போது அரங்கிற்கு வரவே யில்லை. அரசியல் தோற்றும் வாய்ப்புள்ள கட்டுரைகள், படிக்கப்பட வில்லை. அமைப்பாளர்களைப் பொறுத்தவரை இது மாபெரும் வெற்றியாக அமைந்து விட்டது.

அந்தந்த ஊர்மக்கள் தத்தம் ஊர்களில் பொது வரவேற்பு அளித்து, தமிழறிஞாகளை வரவேற்றனர். அங்கேயும் யாரும் அரசியல் பேசவில்லை. தமிழ்நாட்டார் சில பொதுக்கூட்டங்களிலும் கலந்து கொண்டு உரையாற்றிய போதும் விழிப்புடன் நடந்து கொண்டனர்.

மாநாட்டை ஒட்டி சுண்டிக்குளி மகளிர் கல்லூரியில் ஒரு பொருட்காட்சி அமைக்கப்பட்டிருந்தது ஈழத்து சிறப்புகள் அனைத்தையும் ஒன்றாக காட்டியது அக்காட்சி. பனைப் பொருட்காட்சிகள் பட்டுத் தொழில்கள், தொல்லியல் பெருமைகள் ,அறிவியல் காட்சிகள் இடம் பெற்று பெருமை அளித்தன. ஒருமைல் நீளத்திற்கு மேல் வரிசையில் நின்று பார்த்தனர் மக்கள் என்றால் அதன் பெருமை சொல்ல யாரே வல்லார்! தொல்லியல் துறையைச் சார்ந்த கலாநிதி பத்மநாபன் மேற்பார்வையில் திறம்பட அமைக்கப்பட்டிருந்தது.

ஒவ்வொரு நாளும் வீரசிங்கம் மண்டபம் திறந்த வெளிக் கலை அரங்கு, சுண்டிக்குளி மகளிர்கள் லூரி, ஆகிய மூன்று இடங்களிலும் கலைநிகழ்ச்சிகள் இலவசமாக நடைபெற்றன. பொதுமக்கள் ஒரு இடத்தில் திரளாமல் பரவிப் புழங்க வசதியாக இருந்தது. கரக ஆட்டம், புரவியாட்டம், நாட்டியம், இசையரங்கு நாடகம், வில்லுப் பாட்டு, போன்ற பல்வேறு வகையில் அமைந்திருந்தன.

பள்ளிகளிலேயே இசை முதலியன போதிக்கப்படுவதால் அந்நாடே கலைச்சிறப்பு மிக்கதாக விளங்குகின்றது. கலை நிகழ்ச்சிகளைப் பொறுப்போடு ஏற்பாடு செய்தவர் துரைராசா என்ற கட்டிடக் கலைஞராவார்.

ஒன்பதாம் தேதியன்று காலை வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் நிறைவுக் கூட்டமும், இரவு பாம்கோட் உணவகத்தில் விருந்துடனும் மாநாடு சிறப்பாக நிறைவுற்றது.

வெளிநாட்டு அறிஞர்களுக்கு குத்துவிளக்கும், தாம்பாளமும் கை விசிறியும் ஓலைப்பெட்டியும் பரிசாக அளித்தனர்.

மாநாட்டு வெற்றிக்கு உழைத்த பெருமக்களுக்கு நன்றி தெரிவிக்கப்பட்டது.

குறிப்பாக திருமதி புனிதம் திருச் செல்வம் திருமதி மகேசுவரி பாலகிருஷ்ணன் திருமதி எம். அருணசலம் திருமதி சபாரத்னம் இன்னும் பல பெருங்குடிப் பெண்டிர் நன்றிக்குரியவராகின்றனர். எந்த நேரத்திலும் போக்குவரத்துக்கு ஏற்பாடு செய்த பேரின்ப நாயகம் குறிப்பிடத்தக்கவர்.

அடுத்த மாநாட்டை தமிழகத்து மதுரையில் நடத்துவதெனப் பரிந்துரைக்கப்பட்டுள்ளது.

மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் திளைத்த யாழ்—மாநகர் சோகம் நிரம்பியது இன்றுதான். கலை நிகழ்ச்சிகளில் பங்கு பற்றியவர்களுக்கு பாராட்டுப் பத்திரம் வழங்கவும், வெளி நாட்டு அறிஞர்களை யாழ் நகர மக்கள் காணவும் ஒரு பொதுக் கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

கூட்டம் வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்குள்ளே நடை பெற்றது. கொடுமுடி. ச. சண்முகன், கனடாவைச் சேர்ந்த செல்வி. பிருந்தா பெக், ரோம் நாட்டு அறிஞர் திரு. விக்கி ஆகியோர் சொற்பொழிவாற்றியபின் பாராட்டிதழ்கள் வழங்கப்பட்டன.

மண்டபத்தின் உள்ளே நிரம்பியிருந்ததைவிட வெளியேயும் கூட்டம் மலிந்திருந்ததால், மண்டபத்தின் முன்னால் கூட்டத்தை நடத்த முடிவு செய்து கூட்டம் வெளியே நடத்த ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

கட்டுப்பாடு நிறைந்த மக்கள் யாழ் — நகர மக்கள் என்பது வெள்ளிடைமலை; எந்த நேரமும் அமைதி காத்தனர். மேடையிலுள்ளோர் சொன்னபடி செய்தனர்.

மண்டபத்தில் வெளியே திறந்த கோட்டை மைதானமாதலால் மக்கள் வசதியாக அமர்ந்து கேட்க வாய்ப்பாக இருந்தது.

வெளிமேடையில் பேசுவதற்காக புலவர் செ. இராசு தில்லியைச் சேர்ந்த இரவீந்தர் குமார்சேத், (தாய் மொழி—இந்தி) திருச்சி ஜமால்மகமது கல்லூரிப் பேராசிரியர் நயினார் முகமது முதலியோர் அமர்ந்திருந்தனர்.

உலகத் தமிழ் இளைஞர் பேரவைத் தலைவர் சனர்த்தனமும் மேடையில் இருந்தார். அவர் பேசக்கூடாதென்று போலிசார் கூறுவதாக ஏற்கனவே பேராசிரியர் வித்தியானந்தன் தெரிவித்திருந்தார். அவரும் பார்வையாளராகவே அமர்ந்திருந்தார்.

முதலில் முதல் நாள் ஊர்வலத்தில் மின்சாரம் தாக்கி உயிரிழந்த இருவருக்காக இரண்டு நிமிடம் அமைதி காக்கப்பட்டது. அவ்வளவு மக்களும் துளிசப்தம் இல்லாமல் அமைதி காத்தது புல்லரிக்கச் செய்தது.

அடுத்து பேராசிரியர் நயனார்முகமது அவர்கள் உரையாற்றிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவரது அழகான பேருரையில் மக்கள் மயங்கி இருந்தனர். அப்போது கிடீரென வேறு ஏதோ ஒலிபெருக்கிக் குரல் தூரத்திலிருந்து வந்து மோதியது. என்ன வென்று விளங்க வில்லை. அணி வகுத்து வந்த காவர்கல் கண்ணீர்ப்புகைக் குண்டு களை வீசினர்.

அளவுக்கதிமாக வீசியதால் நெஞ்சை அடைத்தது. மேடையில் அமர்ந்திருந்தவர்களின் மீதும் வீசினார்கள். தூரத்தில் ஒரு பேருந்தில் உள்ளமர்ந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தோர் மீதும். பேருந்திற்குள்ளும் வீசினர்.

பறந்து சென்ற மக்களை பிரம்பால் மிருகத்தனமாக அடித்துத் தாக்கினர். நாலாபக்கமும் சிதறி ஓடினர் மக்கள். பலர் மிதிபட்டுத் துயருற்றனர். தாயைப் பிரிந்த குழந்தைகள். கணவரைப் பிரிந்த மனைவியர் போன்று ஏராளம். அருகிலேசேறு நிறைந்த குளம் ஒன்று இருந்தது, அதில் பலர் விழுந்தனர். செருப்புகளைத் துறந்தனர். பல பெண்கள் புடவைகளை இழந்து ஓட வேண்டியதாயிற்று.

தீரமிக்க யாழ்—நகர் இளைஞர்கள் தமக்கு வந்த இடரையும் கருதாது பலரைக் காத்தளர். குளத்தில் விழுந்தவர்களைத் தூக்கி விட்டனர். தனியாக நின்ற குழந்தைகளைப் பாதுகாப்பான இடத்திற்கு அழைத்துச் சென்றனர்.

கண்ணீர்ப் புகையால் திணறிய இந்திய நாட்டினரை யாழ் நகர் இளைஞர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு ஒவ்வொருவரையும் காப்பாற்ற முனைந்தனர்.

புலவர் இராசு அவர்களை வீரசிங்கம் மண்டபத்திற்குப் பின் புறம் இழுத்து சென்று சுற்றுசுவர் மீது ஏற்றிப் பின்பக்கம் குதிக்க வைத்தனர். குதித்த இடம் சாக்கடை. அதிலேயே சற்று தூரம் நடந்து சென்று சாலையேறி, தொடர்ந்து வந்து. எதிரில் வந்த கார் ஒன்றில் ஏற்றி வீட்டிநிகு அனுப்பி வைத்தனர்: அவர் களும் பின்னர் வந்து, இவர் வீடு சேர்ந்ததை உறுதி செய்து கொண்டனர்.

அதே போல இரவீந்தர்குமார்சேத், நயினார்முகமது, சனார்த் தனம் ஆகியோர் தத்தம் துணிமணிகளை இழந்து பலதுயருற்று பத்திரமாக வீடுவந்து சேர்ந்தனர்.

தென் ஆப்பிரிக்காத் தமிழர் முதியவர். கைவில் அடிப்பட்டி வீடு வந்து சேர்ந்தார்.

மிதிபட்டுக் காயமுற்றோர் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட் டனர். அதில் அன்றே 7 பேர் உயிரிழந்தனர். ஒருவர் மாரடைப் பால் இறந்தார். 20 பேருக்கு மேல் படுகாயமுற்றிருந்தனர்.

காவல்துறையினர் திரு. சனார்த்தனம் அவர்கள் பேசக் கூடா தென்று சொல்லியிருந்ததாகவும், பேராசிரியர் நயினாமுகமது அவர் களின் பேச்சை தவறாகப் புரிந்துகொண்டு, இரா. சனார்த்தனம் பேசுவதாகக் கருதி கூட்டம் சட்டவிரோதமானதென்று அறிவித் துக் கலைக்கப்பட்டநாகத் தெரிகிறது, கூட்டத்தில் குழப்பம் என்பது பச்சைப்பொய்.

எனினும் மேடையில் அமர்ந்திருந்த இத்தியர்களையும், பிற வெளி நாட்டாரையும் பாதுகாக்க முயலாமல் மேடை மீதும் கண்ணீர்ப்புகை வீசியதைப் போன்ற கொடுமை வேறு இருக்க முடியாது. மேடையிலிருந்த அறிஞர்கள் தப்பிப் பிழைத்தது தமிழன்னை செய்த தவப்பயனே எனலாம்.

ஒருவாரம் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில் திளைத்த யாழ் மாநகர் தானாகவே முன்வந்து கடை யடைப்பு செய்தது எல்லா வீடு களிலும் கடைகளிலுப் கருப்புக்கொடி பறந்தது, மூன்று நாள் இலங்கையைச் சுற்றிப் பார்க்கும் திட்டத்தைக் கைவிட்டு, அறிஞர் கள் தத்தம் நாடு திரும்பினர்.

யாழ் மாநகர படுகொலைக்கு இலங்கை அரசு என்ன விலை கொடுக்க வேண்டியிருக்கும் என்பதைக் காலம் தான் நிர்ணவிக்க வேண்டும்! தமிழன்னையின் கண்ணீர்த் துளிகள் வீணாவதில்லை.

....

முரசொலி 18-1.1974.

குயவர் பெருங்குடி

1. முன்னுரை :

தொழில்களில் தொன்மை வாய்ந்தது மண்பாண்டத் தொழி லாகும். மக்களுக்கு ஆறாவதறிவு தோன்றிய தொடக்க காலத் தளவுக்கு முதுமையான கலை, மண் பொம்மைகளும், பானை ஓடு களும் தொல்லியலார் அகழ்வாய்வில் தவறாது கிடைப்பன. மண் பாண்டத் தொழில் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகள் தொழிலாகவும் கலையாகவும் வளர்ந்துள்ளது. அதன் தற்கால வல்லுநர்கள் குயவர் களாவர். தமிழ் நாட்டில் குயவர் பெருங்குடி மக்கள் எல்லாக் காலத்திலும் எல்லா இடங்களிலும் வாழ்ந்து வந்துள்ளனர். தனக் கென தனிச் சிறப்புடைய பழக்க வழக்கங்கள் கொண்டிருந்தனர். தற்போதைய நாகரீகம் அவர்களின் தொன்மைத் தனிச் சிறப்புகளை மாற்றும் பணியில் ஈடுபட்டுள்ளது. இன்னும் சில ஆண்டுகளில் அவற்றில் எதுவும் நிற்காது; கால வெள்ளத்தில் மறைந்துவிடும். மண் பாண்டங்களின் தேவையும் அதே நிலையில்தான் உள்ளது. அலுமினியம். செம்பு, பித்தளை, வெள்ளி, எவர்சில்வர் போன்ற உலோகப் பாண்டங்களின் படையெடுப்பை மண் ஏனங்களால் எதிர்த்து நிற்க இயலவில்லை. அதனால் விரைவில் தொழில் அருகித் தொழிலாளரை மாற்று வேலைக்குத் துரத்திவிடும். அத்தகையகுயவர் பெருங்குடி மக்களின் பழக்க வழக்கங்களையும் தொழில் முறையை யும் காட்டுவதே இக்கட்டுரையின் நோக்கம்.

2. பெயர் :

பண்டைத் தமிழில் குயவர் என்பதைக் குறிக்கும் சொல் 'கோ' என்பதாகும். [1]'கலம்செய் கோவே! கலம் செய் கோவே!' எனப் புலவர்கள் அழைப்பது அதனால்தான். வேள் என்றால் மண் என்று பொருள். வேட்கோ என்பது மண்ணை வனையும் குயவரைக் குறிக்கும். கோ என்ற சொல் அன் விகுதி பெற்றுத் திரிந்து குயவன் ஆகியிருக்கலாம் [2]'வேட்கோவரில் சிறந்தாருக்கு பண்டை நாளில் வேந்தர் குயம் என்னும் பட்டம் தந்து சிறப்பித்தல் மரபு' என்கிறார் ந. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் அவர்கள். குயவன் என்பதற்குப் பெண்பால் குயத்தி ஆகும். தற்போது குசவன், கொசவன் என்று வழக்கத்தில் வழங்கி வருகிறது. வடமொழியில் குலாலர் என்ற சொல்

குயவர்களைக் குறிக்கும். தற்காலச் சாதிப் பிரிவினையின் வேதனையால் தம்மை மறைத்துக் கொள்ள விரும்பிய தமிழ் நாட்டுக் குயவர்கள் தங்கள் சாதிப் பெயரை குலாலர் என மாற்றி அதற்கான அரசாணையும் பெற்றுள்ளனர். அரசாங்கத்தின் மிகவும் பிற்பட்ட வகுப்பினர் பட்டியலில் அப்பெயர் இடம் பெற்றுள்ளது. தெலுங்கில் 'கொமரவாடு' என்றும், இந்தியில் 'கும்ஹார்' என்றும் பெயர் பெறும். இன்றும் தமிழ் நாட்டு வசை மொழியில் 'கும்பாரு' என்ற சொல் அறிவிலியைக் குறிக்க வழங்கி வருகிறது.

குயவர்கள் தம் பெயரின் பிற்சேர்க்கையாக உடையார், வேளார், செட்டி, பிள்ளை என்ற பெயர்களைச் சேர்த்துக் கொள்வர். மண்ணுடையார் என்பதன் சுருக்கமாக உடையார் வருகிறது. வேள் என்றால் மண் ஆகும். அதன்படி வேளார் ஆகிறார். மண்பாண்டங்களை விற்கும் பொறுப்பை அவர்களே ஏற்பதால் வணிகருக்குரிய செட்டி எனும் பெயர் கொள்வர். பிள்ளை என்ற பெயரை சென்னை போன்ற பெருநகரங்களில் உள்ளார் பயன்படுத்துவர்.

பண்டையப் புகழ் :

சங்க காலத்தில் சாதிப் பாகுபாடு இல்லை. தொழிலால் மட்டுமே பாகுபாடு இருந்தது. அதனால்தான் குயவர் என்பதை யாரும் மறைக்கவில்லை. மாறாகப் பெருமையோடு இருந்தனர். அவர்களின் தொழிலைக் கண்டு களித்த புலவர்கள் பாடி மகிழ்ந்தனர்.

[3]'கலம் செய் கோவே! கலம் செய் கோவே! பாலை நிலத்தில் ஏற்பட்ட போரில் மாண்ட என் கணவரை அடக்கம் செய்யும் ஈமத்தாழியிலேயே என்னையும் சேர்த்து அடக்கம் செய்யுமாறு சற்றே அகன்ற வாயையுடைய பெரிய தாழியாகச் செய்து தருவாய் எனக் கணவனை இழந்த தலைவி வேட்கோவை வேண்டுகிறாள்.

[4] 'கலம் செய்கோவே! கலம் செய் கோவே! நீ இடும் சூளையிலிருந்து கிளம்பும் திரண்ட கரும்புகை அகன்ற வானம் முழுமையும் சூழ்ந்து மறைகின்றதே! தேவர் உலகம் சென்ற நெடுமாவளவன் புகழ் மிகவும் பெரியது. அவனைக் கவிக்க நீ ஈமத்தாழிவனைய முயன்றுள்ளாய்! அது அவ்வளவு எளிதான செயலா? இந்நில உலகைத் திருவையாகவும் உயர்ந்த மலையையே மண்திரையாகவும் கொண்டு வனைய உன்னால் முடியுமா? என்று ஐயூர் முடவனார் வியக்கிறார்.

[5]கோவூர்க் கிழார் கண்ட காட்சி மிகவும் பெரியது. சோழன் நலங்கிள்ளியின் கையில் இப்பெருநாடு எப்படி வணங்கும் தெரியுமா!

அறிவுமிக்க வேட்கோச் சிறுவர் கையில்,திருவையின் மீதுள்ள மண் எப்படிப் பல பல பாண்டங்களாக, அவன் உள்ளத்தில் உள்ளவாறு உருவாகுமோ, அத்தன்மையாகும் இத்தண்பணை நாடு' என் கிறார்.

கம்பரும், திருத்தக்க தேவரும் குயவன் திருவையின் ஓட்டத்தை ஓடும் குதிரையின் வேகத்திற்கு ஒப்பிடுகின்றனர்.

6 'கொட்பு உறு கலினப் பாய்மா, குலால் மகன் முடுக்கிவிட்ட மட்கலத் திகிரி போல, வயின் வருவ' என்றும்,

7 'கூட்டுற முறுக்கிவிட்ட குயமகன் திகிரி போல
வாட்டிறல் தேவதத்தன் கலின மா'

என்றும் பாடியுள்ளனர்.

பரதக் கலையில் அஞ்சித மென்ற முத்திரைக்கு குயவன் மண் மிதிக்கும் பான்மை ஒப்புமையாக்கப் படுகிறது.

8 அஞ்சித மென்ப தனி குதி யூன்றி
மிஞ்சிய படத்தை மேநோக் குதலாம்
திடமுட லிப்பதச் செயலுரைத் திடினே
…… ……………… . . . . .
குயவர் மண்ணைக் கூட்ட மிதித்தல்
நயமுறு மிதற்கென நாட்டினர் குறுமுனி

9 நற்றிணையில் குயவன்ஒருவன் நொச்சிமாலைஅணிந்து, பலி கள் இட்டு பூசை செய்து பேய்களையும், காக்கைகளையும் பலி யுணர்வுகொள்ள அழைத்து விழாவினைத் தொடக்கிவைக்கும் செய் தியை கயமனார் கூறுகிறார். இவ்வழக்கம் இன்றும் உள்ளது.'கிராம சாந்தி செய்தல்' என்ற பெயரில் தேர்த் திருவிழாவின் முதல் நாள் இரவு, குயவர்களின் பூசை நடைபெறுகின்றது. கொங்கு நாட்டு வரலாற்றுக் குறிப்புக்கள் தரும் சோழன் பூர்வபட்டயத்திலும், உள் ளூர்த் தேவதைகளைப் பற்றிய செய்திகள் உள்ளன. நற்றிணைப் பாடலில் கூறிய பழக்கத்தின் தொடர்ச்சி இன்று வரை உள்ளது வியப்புக்குரியதாகும்.

வேளாரின் கைவண்ணத்தைத் திருவள்ளுவரும் வியந்துரைக் கின்றார்.

10 நுண்மான் நுழைபுலம் இல்லான் எழில்நலம்
மண்மான் புனைபாவை அற்று.

'வேளிர் வரலாறு' என்ற நூலுள் மு. இராகவய்யங்கார் அவர்கள் குறிப்பிடுவது இங்கு குறிப்பிடத் தக்கது. 'மட்கலம்வனை வோர்க்கு வேட்கோ, இருங்கோவேள் என்ற பெயர்கள் நூலில் வழங்குவதால் குயவரும் வேளிரில் அடங்குவர் போலும்.இது பற்றிய ஆய்வுகள் இன்னும் வெளியாக வேண்டும்.

பண்டைக் காலத்தில் குயவர் குடி மக்கள் பெரும்புலவர் களாகத் திகழ்ந்திருக்கிறார்கள். வெண்ணிப் பறந்தலையில் சோழன் கரிகாலனுக்கும், பெருஞ்சேரலாதனுக்கும் நடந்த போரைப் பற்றி வெண்ணிக் குயத்தியார் என்ற பெண்பாற் புலவர் பாடிய பாடல் புறநானூற்றில் இடம் பெற்றுள்ளது.[11] அவரின் ஊராலும் தொழி லாலும் அவர் வெண்ணிக் குயத்தியார் என அழைக்கப்பட்டிருக் கலாம்.

தொல்காப்பியத்திற்கு உரையெழுதிய பேராசிரியர், கோடன் என்கிற வேட்கோப் புலவரைக் காட்டுகிறார்.[12] அவன் வடமொழி யில் தேர்ந்தவன். பட்டிமன்ற விவாதம் ஒன்றில் அவன் வாதத் தால் கோபமுற்ற நக்கீரர் தன் பாட்டொன்றால் மயக்கமுறச் செய்து பின் பட்டிமன்றாத்தாரின் வேண்டுகோளுக்கிணங்க வேறொரு பாட்டின்மூலம் மயக்கம் தெளிய வைத்ததாகச் சொல்லப்படுகிறது.

சைவ சமய நாயன்மார் அறுபத்திமூவருள் ஒருவரான திருநீல கண்ட நாயனார் குயவர் குடியைச் சேர்ந்தவராவர். அவருடைய சிவ பக்தியை உலகிற்கு உணர்த்துவான்வேண்டி, சிவபெருமான் ஆடிய திருவிளையாடலை பெரிய புராணம் வெகுசிறப்பாகப் பாடு கிறது. நமசிவாயத்தின் மீது ஆணையிட்டு 'இனி எம்மைத் தொடாதீர்' என்று தன் மனைவி கூறியதால், பெண்ணினத்தின் உறவைவிட்டு துறவுள்ளத்துடன் இல்லறம் நடத்திய பாண் மையை அவர்களின் முதுமைக் காலத்தில் உலகம் அறிகின்றது.[13]

[14] 'தில்லைவாழ் அந்தணர் தம் அடியார்க்கும் அடியேன்
திருநீல கண்டத்துக் குயவனார்க்கும் அடியேன்'

என்று நம்பிஆண்டார்நம்பி அவருக்கு வணக்கம் செலுத்துகிறார்.

வேட்கோவர் கைத்திறனில் மயங்கிய புலவர்களில் 'இலியட்' என்ற காவியம் எழுதிய ஹோமரும் ஒருவராவார். [15]

Pay me my price, potters and I will sing,
Attend, O. Pallas, and with lifted arm protect their ovens

Let all their cups and sacred vessels blacken well,
And baked with good suceass; yield them
Both fair renown and profit'

4. கல்வெட்டுகள்

கொங்கு நாட்டில் அன்னூர் என்ற ஊரிலுள்ள மன்னீசுவரர் கோவில் சுவற்றிலுள்ள கல்வெட்டில் வேட்கோவர் பற்றிய செய்தி ஒன்று உள்ளது. அதே ஊரில் உள்ள ஒருவரிடம் பெற்ற பணத்திற்கு வட்டியாக கோயிலுக்கு வரும் பக்தர்களுக்கு மாதம் ஐந்து திருவோடுகள் கொடுப்பதற்கான ஒப்பந்தம்.[16]

ஆச்சாள்புறம் கோயில் கல்வெட்டு ஒன்றில், குலோத்துங்க சோழச் சதுர்வேதி மங்கலத்தார் செய்த முடிவு குறிப்பிடத்தக்கது. அதன்படி பாண்டங்களும் விளக்குகளும் செய்யும் குயவர்கள் மேல் துண்டு ஒன்று அணிந்துகொள்ள அனுமதி வழங்கப்பட்டுள்ளது. இது இடைகாலச் சமுதாயத்தின் குயவர்களின் நிலையை ஓரளவு புலப்படுத்தும். குயவர்களைப் பற்றிய கல்வெட்டுச் செய்திகள் ஏராளம். சமுதாயத்தின் இன்றியமையா உறுப்பு என்ற வகையில் சிறப்புடையார்.

5. தொழிலியல்

மண்ணைக் கொண்டு நடக்கும் பல தொழில்களில் குயவர்கள் ஈடுபட்டுள்ளார்கள். ஒன்று மக்கள் சமையலுக்கும், மற்ற புழக்கத்திற்குமான சட்டிகள், பானைகள், சேமிப்புக் கலங்கள் முதலியன செய்தல். இரண்டாவது ஆடு, மாடுகளுக்கு குடிநீர் வைக்கும் தாழிகள், தானியங்கள் சேமிக்கும் குதிர்கள் முதலியன செய்தல். மூன்றாவது கோயில் விழாக்களுக்கான உருவாரங்கள், அரண்மனைக் குதிரை, புலி, பசு, காளைகள் போன்ற பொம்மைகளும் கடவுட் படிமங்களும் செய்தல். நான்காவது செங்கல், கூரை ஓடு முதலியன செய்தல். ஐந்தாவது வீடு கட்டுதல் போன்ற கொத்தனார் வேலை செய்தல், ஆறாவது கோயில் கோபுரப் பொம்மைகள் சுதையில் செய்தல். இவை யனைத்தும் பரம்பரையாக செய்துவரும் தொழில்களாகும்.

கடந்த இரண்டாயிரம் ஆண்டுகளாக தொழில் நுணுக்கத்தில் அதிக அளவு முன்னேற்றமில்லாதது மண்பாண்டத் தொழில் தான். தமிழ்நாட்டு நாட்டுப்புறங்களில் நடக்கும் தொழில் நுட்பத்தை

அறிந்துகொண்டால் முந்தைக்கால அறிவைத் தானே அறியலாம் ஊகித்து உணர வேண்டிய இன்றியமையாமையில்லை.

18-1-70 முதல், ஒரு வாரம், மதுரையில், மதுரைப் பல்கலைக் கழகமும் தமிழகத் தொல்லியல் துறையும் இணைந்து நடத்திய தமிழக வரலாற்றுக் கருத்தரங்கில் 21-1-70 அன்று காலை 9-15 மணி அளவில் Dr. அய்யப்பன் அவர்கள் தலைமையில் 'சமூவியல்' பகுதியில் படித்த எழுத்துரையின் ஒரு பகுதி.

அடிக் குறிப்புகள் :

1. புறம் 228; 256
2. நா. மு. வேங்கடசாமி நாட்டார் - புறநானூறு (66) உரை
3. புறம் 256
4. புறம் 228
5. புறம் 32
6. கம்பர் - பாலகாண்டம் - மிதிலைக் காட்சிப் படலம் 10
7. திருத்தக்கத் தேவர் - சீவக. 706
8. பரத சாத்திரம்
9. நற்றிணை 293
10. குறள்
11. புறநானூறு 66
12. பேராசிரியம் (தொல்காப்பியம்) பொரு. 490 உரை
13. சேக்கிழார் - பெரியபுராணம்
14. நம்பியாண்டார் நம்பி - திருத்தொண்டர் படை
15. Homer Illiod.
16. ARE 220/1922

காதம்

தூரத்தைக் குறிக்கும் தமிழ்ச் சொல் காதம். ஒரு காதம் எவ்வளவு தூரம் என்று வினவினால் கிடைக்கும் பதில் சுமார் பத்து மைல் என்பதாகும். அதன் உண்மை பற்றி ஆராய்வதே இக் கட்டுரை.

பண்டைத் தமிழகத்தில் பல பொறியியல் நூல்கள் தமிழில் இருந்துள்ளன. காலப் போக்கில் அவை மறைந்துவிட்டன. அதே நூல்களைச் சிலர் வடமொழியில் எழுதி வைத்திருந்தனர். நல்ல வேளையாக அவை இன்னும் அழியாமல் உள்ளன. அவை வடமொழியில் இருந்த போதிலும் அதன் உள்ளடக்கம் தமிழ் நூல்களே ஆகும். தமிழ் நாட்டில் வழக்கத்தில் இருந்த கருத்துக்களே யாகும். அதில் நீட்டல் அளவைகள் தெளிவாக வரையறுக்கப்பட்டுள்ளன. அவை சிலப்பதிகாரத்தில் இளங்கோ அடிகள் கூறியவற்றோடு பொருத்தி வருகின்றன.

இளங்கோ அடிகள் அரங்கேற்றுக்காதையில் மாதவி ஆடிய மேடையின் அளவுகள் தரும்போது நீட்டல் அளவையின் வாய்ப்பாட்டினையும் தருகின்றார். அந்த அளவுகள் தமிழகத்தில் வழங்கி வந்த நிலைவு பெற்ற அளவுகளாகும். தற்போதும் அவை தபதிகளால் பின்பற்றப்பட்டு வருகின்றன, பழைய அளவுகளின் படி ஒரு விரல் என்பது தற்போதைய 1 3/8 அங்குலம் ஆகும்.

ஆறு விரல்	—	ஒரு சாண்	($8\frac{1}{4}$ அங்குலம்)
இரண்டு சாண்	—	ஒரு முழம்	($16\frac{1}{2}$ அங்குலம்)
இரண்டு முழம்	—	ஒரு கோல்	(3 அடி 3 அங்குலம்)

நமது நிகண்டுகளிலும், பிற பொறியியல் நூல்களிலும் இதற்கு மேற்பட்ட அளவுகள் கூறப்படுகின்றன.

நான்கு கோல்	—	ஒரு தண்டம் (11 அடி)
500 தண்டம்	—	ஒரு கூப்பிடு தூரம் (குரோசம்)
4 கூப்பிடுதூரம்	—	ஒரு காதம் (கவ்யூதி)
4 காதம்	—	ஒரு யோசனை

எனவே

கூப்பிடுதூரம்	—	1 மைல் 220 அடி (1.67 கி மீ)
காதம்	—	4 மைல் 880 அடி (6,7 கி மீ)
யோசனை	—	16 மைல் 5 பர்லாங் 220 அடி (26.8 கி மீ)

இந்த அளவுகள் தமிழகத்தின் பண்டைய நகரங்களில் வந்துள்ளதை இன்றும் காணலாம். பண்டைய செங்கற்கள் சாண் அளவின் பெருக்குத் தொகையாக அமைந்துள்ளதைக் காணலாம். நகரங்களின் தெரு அகலங்கள் தண்டம் என்ற அளவில் பெருக்குத் தொகையாக அமைந்திருப்பதைக் காணலாம். 5 தண்டம் அகலம் கொண்டது தேரோடும் வீதி என்றும் அரசப்பெருந்தெரு என்றும் அழைக்கப்படும். இன்றும் திருச்செங்கோடு நகரத்தின் தேரோடும் வீதி 55 அடி அகலம் உள்ளதை அளந்து அறியலாம்.

இனி காதம் என்ற சொல்லின் நீளம் உறுதிப்படுவதைக் காண லாம். தமிழ்நாட்டின் எல்லைகளைக் கூறும் தனிப்பாடல்கள் சில கிடைத்துள்ளன. சேர நாடு அரபிக்கடல் ஓரத்தில் உள்ளது. அதனை விடுத்தால், தென்னகத்தின் கீழ்க்கோடியில் இருப்பது பாண்டிய நாடு, அதற்கு மேலே சோழ நாடு, அதற்கும் மேலே தொண்டை நாடு. ஆக இந்த மூன்று நாடுகளின் நீளங்களையும் கூட்டினால் தமிழகத்தின் மொத்த நீளம் கிடைக்கும்.

பாண்டிய நாடு — ஐம்பத்தாறு காதம்

வெள்ளாறது வடக்காம், மேற்கு பெருவழி,
தள்ளார் புனல் கன்னி தெற்காகும்–உள் ஆர
ஆண்ட கடல் கிழக்காம் ஐம்பத்தாறு காதம்
பாண்டிய நாட்டெல்லைப் பதி

சோழ நாடு: — இருபத்தி நான்கு காதம்

கடல் கிழக்கு, தெற்குக் கரை பொரு வெள்ளாறு,
குடதிசையில் கோட்டைக்கரையாம்-வடதிசையில்
ஏழ்நாட்டுப் பண்ணை, இருபத்து நாற்காதம்
சோணாட்டு எல்லையெனச் சொல்.

தொண்டை நாடு: — இருபது காதம்

மேற்கு பவழமலை, வேங்கடம் நேர் வடக்காம்,
ஆர்க்கும் உவரி அணி கிழக்கு,-பார்க்குள் உயர்
தெற்கு பினாகி, திகழ் இருபதின் காதம்
நல்தொண்டை நாடெனவே நாட்டு.

எனவே பாண்டிய நாடு, சோழ நாடு, தொண்டை நாடு ஆகிய வற்றின் மொத்த நீளம் 100 காதம். அதாவது சுமார் 670 கிலோ மீட்டர். இந்திய நிலப்படம் ஒன்றை எடுத்து கன்னியா குமரிக்கும் திருப்பதிக்கும் உள்ள தூரத்தை அளவு கோள் வைத்து அளந்து பார்த்தால் சுமார் 630 கிலோ மீட்டர். இது ஓரளவு பொருந்தி வரு வதை ஓர்க. ஒரு காதம் பத்துமைல் எனக் கணக்கிட்டால், 100 காத தூரத்திற்கு 1600 கிலோ மீட்டர் ஆகிவிடும். இது பொருந்தாமைக் காண்க.

இன்னுமொரு சான்றையும் காணலாம். மதுரையிலிருந்து பூம்புகார் செல்வதற்காகபயணம் தொடங்கிய கண்ணகி, கோவலன் கவுந்தி அடிகள் ஆகியோர் மதுரையை விட்டுக் கொஞ்ச தூரம் வந்தவுடன், ஓய்வெடுக்கின்றனர். அப்போது 'மதுரை இன்னும் எவ்வளவு தொலைவில் உள்ளதென' கண்ணகி வினவுகிறார். ஆறைஞ்சுகாதம் எனப் பதில் வருகிறது. அதாவது சுமார் முப்பது காதம். காதம் பத்து மைல் எனக் கணக்கிட்டால் 480 கிலோ மீட்டர் என ஆகிவிடும். தரைப்படத்தில் அளந்து பார்த்தால் இந்த தூரம் சுமார் 240 கிலோ மீட்டர் ஆகும். நம்முடைய கணக் குப் படி முப்பது காதம் என்பது சுமார் 191 கிலோ மீட்டர் ஆகும். எனவே இதுவே சற்று பொருத்தமாக இருப்பதை அறியலாம்.

சில கல்வெட்டுகளில் கங்கை-குமரி ஆகிய தூரம் 700 காவதம் என்று சொல்லப்படுகிதது. சேரன் செங்குட்டுவன் வஞ்சியிலிருந்து கங்கை வரை சென்ற தூரம் 140 யோசனை என்ற குறிப்பு வரு கின்றது. ஒரு யோசனை நான்கு காதம் ஆதலின் இத்தூராம் 560 காதம் ஆகின்றது. இந்த இரு இடங்களிலும் ஒரு காதத்தின் நீளத் தை 6.7 கிலோ மீட்டர் என்பதற்குப் பதிலாக 3.35 கிலோ மீட்டர் என எடுத்துக் கொண்டாலே பொருந்துகிறது, இடைக் காலத்தில் முழம் என்ற சொல்லை கோல் என்பதற்கு இணையாகப் பயன்படுத் திய பிழையாக இருக்கக்கூடும். எனினும் இது ஆய்வுக்குரிய பகுதி.

நமது இலக்கியங்களில் காதம் என்றும், யோசனை என்றும், கயிறு என்றும் வருகிற இடங்களிலெல்லாம் நுணுகி ஆராய்ந்தால் நீட்டல் அளவை முறை தெளிவு பெறும். எவ்வாறாயினும் காதம் என்பது பத்து மைல் அல்ல, சுமார் நான்கு மைல் ஒரு பர்லாங்கு 220 அடி என்பதை அறிகின்றோம்.

இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றம் மதுரை அமெரிக்கன் கல்லூரியில் நடத்திய கருத்தரங்கில் வாசிக்கப்பட்ட எழுத்துரை.

மாதவியின் கடிதங்கள்

மாதவி

எண்ணெண் கலைஞானத்தின் கொடுமுடியாய் விளங்கியவள் மாதவி. சங்ககாலச் சமுதாயத்தில் மேல்நிலைக் குடிமகள். அவளது வாழ்க்கை வழிகளில் முன்னேறிய அறிவியல் விளைவுகளைக் காணு கின்றோம். வளமான வாழ்க்கை வசதிகளை அறிந்து கொள்ளு கிறோம்.

இரண்டு கடிதங்கள்

அவள் கோவலனுக்கு இரண்டு கடிதங்கள் எழுதுகிறாள். அவை இரண்டும் தற்போது எந்த அருங் காணகத்திலும் பாதுகாக்கப்பட வில்லை.

முதல் கடிதம்

அடடா, அதன் நேர்த்தியை என்னென்று இயம்புவது! தற் காலத்தில் வாழ்த்துப் பாக்கள் அணி செய்யப்படுவது போன்று சண்பகம், மாதவி, தாமலம், கருமுகை, வெண்பூ, மல்லிகை, கழுநீர் கத்திகை மலர்கள் கொண்டு இயைந்த கதம்பச் சரத்தால் அழகுடன் சூட்டப்பட்டுள்ளது. நடுவில் முற்றிய பூந்தாழை மடல் வெண்மை நிறம் பளிச்சிடுகிறது. அதில் அலத்தகக் கொழுஞ் சேறு கொண்டு எழுதப்பட்டுள்ளது. இறகுப் பேனாவில் மைதோய்த்து எழுதுவது போல எழுதப்பட்டுள்ளது. இங்கு பேனாவிற்குப் பதிலாக "பித்தி கைக் கொழுமுகை" ஆணியால் எழுதப்பட்டுள்ளது. என்ன எழுதி யிருந்ததென்பதைப் பின்னர் காணலாம். எப்போது எழுதினாள் என்பது குறிப்பிடத் தக்கது.

இந்திரவிழாவின் போது கடற்கரை மணலில் கானல்வரி பாடு கின்றனர். சொற்குற்றம் நேர்வதால் பிரிவு நிகழ்கிறது. தன்னை விட்டுப் பிரிந்த கோவலனைக் கட்டி இழுத்து வர எழுதுகிறாள் முடங்கல். இனியதோழி வசந்தமாலை எடுத்துச் செல்கின்றாள்.

இரண்டாம் கடிதம்

கோசிகமாமாணி மூலமாக,மதுரைப் புறஞ்சேறியில்கோவலனிடம் சேர்ப்பிக்கப்பட்டது இரண்டாவது கடிதம். குலப்பிறப்பாட்டியோடு குடிபெயர நேர்ந்ததில் தன் பிழை பொருத்தருளக் கேட்கும் இறைஞ்சல் கடிதம். "மண்ணுடை முடங்கல்" என இரண்டு இடங்களில் இளங்கோவடிகளே குறிப்பிடுகிறார். "அலங்கரிக்கப்பட்ட ஓலை" எனக் கொள்ளளாம். ஓலையைக் கையில் பெற்றதும் கோவலன்,தான் அவளுடன் வாழ்ந்த காலத்தில் உணர்ந்த கூந்தல் நெய்மணம் நுகர்ந்தான். அவனால் கீழே வைக்க இயலவில்லை "ஏட்டகம்" விரித்துப் படித்துணர்கின்றான்.

இலக்கணம்

சங்க காலத்தில் ஆட்சியில் இருந்த இலக்கண நூல் தொல்காப்பியம் ஆகும். எழுத்துக்களின் வரிவடிவத்திற்கு சில குறிப்புகள் மட்டும் எழுத்ததிகாரம் 14, 15, 16, 17. சூத்திரப் பாக்களில் காட்டப்பட்டுள்ளன. அவை

15. மெய்யின் இயற்கை புள்ளியொடு நிலையல்

16. எகர, ஒகரத்து இயற்கையும் அற்றே

17. புள்ளி இல்லா எல்லா மெய்யும் உரு உரு ஆகி அகரமோடு உயிர்த்தலும் ஏனை உயிரொடு உருவு திரிந்து உயிர்த்தலும் ஆயீர் இயல-உயிர்த்தல் ஆறே

கீறல் எழுத்து

ஓலைச் சுவடிகளைப் படிப்பவர் நன்கு அறிவர்-கீறல் எழுத்துள்ள ஓலைகளில் மெய்க்குப் புள்ளி வைப்பதில்லை. புள்ளி வைத்தால் ஓலை கிழிந்து விடும் என்பர். மெய்யெழுத்துக்களுக்குப் புள்ளியிடும் முறை தற்போதும் உண்டு. சங்க காலத்திலும் இருந்தது. புள்ளி இல்லாதிருந்தாலும் பழக்கத்தின் காரணமாக சொற்றொடர்களைப் படித்து புரிந்து கொண்டனர். எனினும் இதனை ஒரு மாற்று ஏற்பாடாகத்தான் கொண்டிருப்பார்களே அன்றி Perfect system of writing ஆக இருந்திருக்க முடியாது.

ஏ, ஓ என்ற எழுத்துக்களின் நடுவில் புள்ளி வைத்துகுறிலாக்கும் பழக்கம் அக்காலத்து இருந்தது. இக்காலத்தில் இல்லை.

பதினேழாம் நூற்பாவின்படி மெய்யெழுத்தின் புள்ளியை எடுத்து விட்டால், அது அகரம் ஏறிய உயிராக இருக்கும். இது தற்போதும் அப்போதும் பொருந்தும். ஆனால் பிற உயிர்கள் ஏறும்போது உருவு திரிந்து காட்சி தரும். இது இக்கால எழுத்திற்குப் பொருந்தாது. அக்கால எழுத்துக்களுக்கே பொருந்தும். உயிர்மெய்க்காக ஒரு சிறு அடையாளம் முதல் எழுத்தோடு ஒட்டிக் கொண்டிருக்கும். இந்த அடையாளங்களே காலப்போக்கில், தனியாக விலகி பெரிதாக ா, ெ ே-போன்ற குறியீடுகளாக வளர்ந்து விட்டன. இகர, ஈகார ஒட்டுகள் மட்டும், முதல் எழுத்தை விட்டு நகராமல் இன்றும் ஒட்டிக் கொண்டே யிருக்கின்றன.

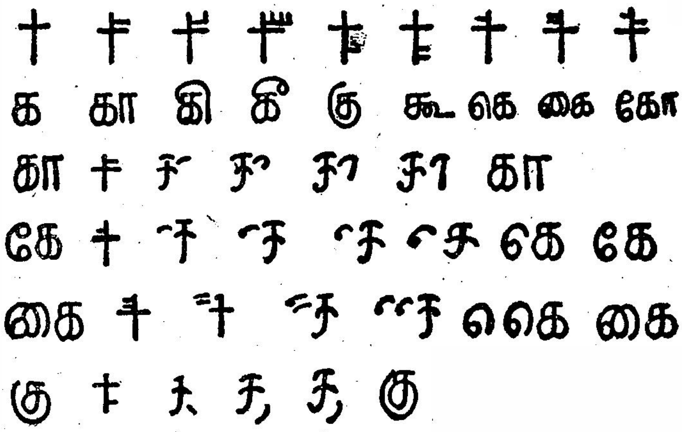

தமிழ் எழுத்து முப்பதில் நேர் கோடால் ஆன எழுத்துக்களே மிகுதி. வளைவுகளைக் கொண்ட எழுத்துக்கள் குறைவு. காலப் போக்கில் நேர் கோட்டால் ஆன எழுத்துக்களும் வளையத் தொடங்கி, மிகுதியான வளைவுகளைப் பெற்று விட்டன.

பனை ஓலையில் கீறி எழுதுவதற்கு வளைந்த எழுத்துக்களே உகந்தன. நேர் கோட்டால் ஆன எழுத்துக்கள் வசதியானவை அல்ல. பனை ஓலையின் நரம்புகள் கிடைமட்டமாக உள்ளவை, அவற்றைக் கீறிக்குழி செய்வதன் மூலமே எழுத்து வடிவங்கள் பனை ஓலையில் இறங்குகின்றன.

தாழை மடலில் வண்ணக் குழம்பில் தோய்த்து எழுத வேண்டிய காரணம் தற்போது நன்கு புலனாகும். எழுத்துக்களில் மயக்கம் இன்றி, தெளிவாக எழுத விழைவோர் வண்ணக் குழம்பையே பயன் பயன்படுத்தினர் என்பதை மாதவியின் கடிதத்தால் உணருகிறோம். கல்லில் வெட்டுவது, வண்ணத்தில் தோய்த்து எழுதுவது போன்றதே'யாகும். எப்படி இருந்தாலும் வெட்ட இயலும்.

சங்ககால எழுத்து முறை:

பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள் வளைவு பெறத் தொடங்கியது. இரண்டாம் நூற்றாண்டு வாக்கில் ஆகும். எனவே அதற்கு முந்திய காலத்தில் வண்ணக் குழம்பில் தோய்த்து எழுதும் பழக்கமே இருந்திருக்கும். குழம்பு பிடிப்பு பெறல் வேண்டி, முதலில் கீறல் செய்து அதன் மேல் எழுதத் தொடங்கியிருக்கவேண்டும். காலஞ் செல்லச் செல்ல கீறலே போதுமென்ற நிலை தோன்றி விட்டது. பழந்தமிழ் எழுத்துக்கள் வளைவு பெறத் தொடங்கியதற்கு பனை ஓலையில் கீறி எழுதும் பழக்கமும் ஒரு காரணமாகலாம்.

சிலசொற்கள்

இரண்டு கடிதங்களும் "முடங்கல்" எனப்பட்டன. முந்தியது, எதனால் செய்யப்பட்டு, எவ்வாறு எழுதப்பட்டதென்று விளக்கப் படுகின்றது. பின்னதை ஓலை என்று அழைக்கின்றார். "ஏட்டகம்" விரித்துப் படித்தனன் எனவும் குறிப்பிடுகின்றார்.

முடங்கல் என்ற சொல்லிற்கு "தாழை" என்றும் ஒரு பொருள் உண்டு, புத்தம் புதிய தாழை மடல் பளீரென வெண்மை ஒளி வீசும் சில நாட்கள் வாடாமல் இருக்கும். வாடிய பின்னர் பழுப்பு நிறம் கொண்டு விடும்.

ஓலை என்ற சொல் தென்னோலை,பனை ஓலை ஆகியவற்றைச் சுட்டும். பனை ஓலையே எழுதுவதற்குப் பயன்படுவது. வாடு வதற்கு முன் பச்சை வண்ணத்திலும், வாடிய பின்னர் தூவெண் ணிறத்திலும் இருக்கும். வாடிய பனை ஓலையில் வண்ணத்தால் மை தொட்டும் எழுதலாம். ஆணி கொண்டு கீறியும் எழுதலாம். பனை ஓலையில் எழுதப்பட்ட பல வண்ண ஓவியங்களும் எழுத்துக் களும் தில்லி அருங்காணகத்தில் உள்ளன. அண்மைக் காலத்தில் கதர் வாரியம் பனை ஓலையில் திருக்குறளை அச்சிட்டு வழங்குவதை அறிவீர்கள்.

ஏடு என்பது மலரிதழைக் குறிக்கும். வாழை மரத்திலேயே வாடி விடுகின்ற இலையையும் ஏடு (பனி ஏடு) என்பர். உணவு உண்ணு வதற்காக சேமித்து வைக்கப்படும். வாடிய இலை என்ற பொருளில் பனை ஓலையையும் குறித்தது போலும். முடங்கல், ஓலை, ஏடு ஆகியவை தனித்தனிப் பொருளவாயினும், எழுதுவதற்குப் பயன் பட்டபின், எழுதப் பயன்படும் எல்லாவற்றையும் குறிக்கலாயின.

எழுதும் முறை

சங்ககாலத்தில் எழுதும் முறை எவ்வாறு இருந்ததென்பதைக் காணவே மாதவியைத் தேடிச் சென்றோம். வண்ண மை கொண்டு தோய்ந்து எழுதப்பட்டனவா? எழுத்தாணி கொண்டு கீறி எழுதப் பட்டனவா? வண்ணத்தில் தோய்த்து எழுதுதல் முதற்காலம். கீறி எழுதும் முறை அதன் பின்னர் தோன்றியது.

△

இந்தியப் பல்கலைக் கழகத் தமிழாசிரியர் மன்றத்தின் ஒரு கருத் தரங்கில் வாசித்த எழுத்துரை.

கயலும், வில்லும்

இந்தியப் பேரரசின் தற்போதைய 22 மாநிலங்களில் ஒன்றின் அரசாங்கச் சின்னம் இரண்டு மீனும், ஒரு வில்லும் ஆம். எந்த மாநிலம் என்று வியக்கத் தோன்றுகிறதல்லவா?

உறுதியாகத் தமிழ் நாட்டின் முத்திரை முகப்பல்ல. நெடிதுயர்ந்த கோபுரமே தமிழ்நாட்டின் பீடார் இலச்சிணை. தோராயமாகக் கூடச் சொல்ல இயலாது!

இரண்டு மீன்கள் பண்டைத் தமிழ்ப்பாண்டியரின் இலச்சிணை. கல்வெட்டுக்களிலும், செப்பேடுகளிலும் இன்றும் காண்கிறோம். நிற்கும் வடிவன இரண்டும், நடுவில் ஒரு மழு இருக்கும். சிதம்பரம் வடக்கு வாசல் கோபுரச்சுவரில் காணலாம்.

வில் சேரர்களின் சின்னம். இலக்கியங்கள் ஏத்திப் பரவுகின்றன. இனிப்படத்தில் கயலும் வில்லும் எவ்வாறுள்ளன என்று கண்டு களித்திடுவீர்.

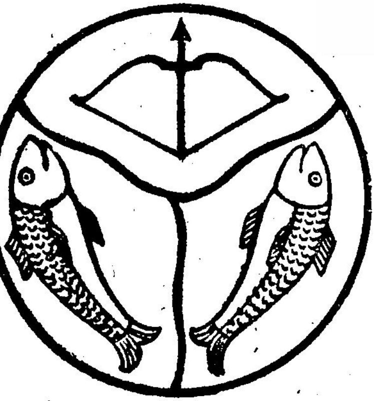

வடவாரியர் படை கடந்து
தென் தமிழ்நாடு ஒருங்கு காணப்
புரைதீர் கற்பின் தேவி தன்னுடன்
அரைசு கட்டிலில் துஞ்சிய
பாண்டியன் நெடுஞ்செழியன்
(சிலம்பு 3553-7)

என்று பாண்டியன் நெடுஞ்செழியனைப் பற்றி இளங்கோவடிகள் கூறி முடிக்கின்றார்.

ஒருமொழி வைத்து உலகாண்டவன் இமயவரம்பன் நெடுஞ்சேரலாதன். அவன் மகன் சேரன் செங்குட்டுவன். பத்தினித் தெய்வத்திற்குப் படிமம் அமைக்க இமயத்திலிருந்து கல் எடுத்து வந்தவன்.

"வில் தலை கொண்ட வியன் பேர் இமயத்தோர்
கற்கொண்டு பெயருமென் காவலன்"

என முரசறைகின்றனர் வஞ்சி நகர் வீதிகளில்(சிலம்பு 3877-8)

ஆந்திர மண்ணில் கோலோச்சி வந்த சதகர்ணி என்றழைக்கப்படும், நூற்றுவர் கன்னர்க்கு

"கங்கைப் பேர்யாறு கடத்தற் காவன வங்கப் பெருநிரை செய்க"

என்று ஓலை அனுப்பினர். (சில 4051-2).

"கங்கைப் பேரியாற்றுக் கன்னரிற்பெற்ற
வங்கப் பரப்பின் வட மருங்கு"

எய்தினர் (சில 4063-4).

உத்தரன் விசித்திரன் உருத்திரன் பைரவன்
சித்திரன் சிங்கன் தனுத்தரன் சிவேதன்
வடதிசை மருங்கின் மன்னவ ரெல்லாம்
தென் தமிழ் ஆற்றல் காண்குதும் யாம் எனக்
கலந்த கேண்மையிற் கனகவிசயர்
நிலந்தரைத் தானையொடு

நிகர்த்துப் போரிட்டனர் (சில 5069-74), போர், கடும்போர். தேர்ப் படை, புரவிப் படை, யானைப் படை, காலாட்படைகள் மோதின. வடபுலமே தூசு மயமாகியது. தலையிலாக் கவந்தங் கள் ஆடின. பேய்மகள் களித்தாள். ஒரு பகலில் ஆரியவரசர் அமர்க்களத்தில் தென் தமிழ் வீரம் அறிந்தனர்.

"......கனகனும், விசயனும்
ஐம்பத் திருவர் கடுந்தேராளரொடு
செங்குட்டுவன் தன் சினவலைப்"

பட்டனர் (சில 4109-11). கனக, விசயரை மட்டும் சிறைப்பிடித்துக் கொண்டு மற்றவர்களை விடுதலை செய்து மக்கள் போற்றும் நல் லாட்சிக்கு வழி செய்தனர். "போற்றிக் காமின்" (4137) என ஆணையிட்டனர்.

செங்குட்டுவனின் ஆட்சியை அந்நாட்டு மக்கள் விரும்பி ஏற்ற னர். போற்றி வாழ்ந்தனர். ஏற்கனவே இமயத்தில் பொறிக்கப் பட்ட கயலும் வில்லும் பெருமைக்குரியனவாகத் திகழ்ந்தன. வில் லையும், கயலையும் அயலாட்சிச்சின்னமென அம்மக்கள் ஒதுக்க வில்லை. அந்நல்ல பண்பு காலத்தால் அழியவில்லை. தொடர்ந்து வளர்ந்து பெருமைமிகு உறவாக விளங்குகின்றது.

ஆம், இன்றும் உத்தரப் பிரதேசத்தின் அரசாங்க முத்திரைச் சின்னம் இரண்டு மீனும் ஒரு வில்லும், கடலே சூழாத உத்தரப் பிரதேசம் இரண்டு மீன்களைத் தன் இலச்சினையில் கொண் டுள்ளது. 'உத்தர் பிரதேஷ் சர்க்கார்' என இந்தியில் மேல் வளையத்தில் எழுதப்பட்டிருக்கும்.

இந்தியா ஒன்றென்ற உணர்வு இன்று தோன்றியதல்ல; 2000 ஆண்டுகட்கு முன்பே பூத்துக் குலுங்கிப் புகழ் மணம் பரப்பியது. உத்தரப் பிரதேசத்து மக்கள் நமது சகோதரர்கள். இமயமும் குமரியும் ஒன்றே.

உரிய காலத்தில்

வரியைக் கட்டிவிட்டால்

- வட்டி செலுத்துவதையும் தண்டனையும் தவிர்க்கலாம்.
- பதற்றத்தையும் கவலையையும் தவிர்க்கலாம்.
- நல்லதொரு குடிமகனெனும் கருத்தை ஏற்படுத்தலாம்.
- நாட்டின் கட்டுமானத்திற்கு தேவையான வளத்தை ஏற்படுத்துவதில் பங்குபெற்ற பெருமை பெறலாம்.

வரியைச் செலுத்த கடைசி தேதி உண்டு

ஆனால்

கடைசித்தேதி வரையில் காத்திருப்பானேன்

தாமதம் பெரும்பாலும் தவற்றுக்கு வழிகோலுகிறது.

வரியை சரியாகக் கட்டி
நாட்டின் வலிவைக் கூட்டுங்கள்

வெளியிட்டவர் :

டைரக்டர் ஆஃப் இன்ஸ்பேக்ஷன்
(ரிசர்ச் ஸ்டாடிஸ்டிக்ஸ் & பப்ளிக்கேஷன்)
இன்கம் டாக்ஸ் டிபார்ட்மென்ட்
நியு டில்லி-110001.

For Quality Retreading of
all Sizes of Tyres from
SCOOTERS TO TRACTORS
in our plant by highly skilled persons
Please Contact

THE ANAMALAIS RETREADING COMPANY

225, Dr. Nanjappa Road.
COIMBATORE-641018

PHONE: 34500

TIRUNELVELI-627002

PHONE: 2590

ARC Symbol of SERVICE! SAFETY!! SAVINGS!!!

ஆசிரியர், வெளியிடுபவர் : கொடுமுடி சண்முகப் பிரகதம்,
11-ஆ, 2ஆம் பெருஞ்சாலை, இந்திரா நகர், சென்னை-600020.
அச்சிட்டோர்: நாவல் ஆர்ட் பிரிண்டர்ஸ், சென்னை-600014.